

Καλέ, ένας διαβάτης μου είχε τὰ μάτια σου. Ξάν τρελή τὸν ἀκολούθησα ὥρες. Καὶ τὰ φῶτα, ἴδια ἢ καλοσύνη σου, Ἀγάπη μου, μετ' γλύκαναν τὸν πόνο μου. Ἐσὺ καὶ στὴν πόλη, παντοῦ. Καὶ γὰρ ἤθελα μὴν ἀκροῦλα ἀδειανὴ ἅμα μ' ἐδιώξεις. Ἔτρεμα μὴ σὲ δένω ἀκόμη καὶ μὴ σὲ ταράττω, Καλέ μου.

Καὶ τράδηξα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ὁ κάμπος ὁ πλατύς, ὁ ἀνοιχτός κι ὁ βελουδέσιος. Εἶπα πως δὲ θὰ εἴσουναι ἐκεῖ. Μὰ δὲν εἶχα τελιώσει ἀκόμη τὴ βλαστήμια μου ἢ δόλια καὶ χίλιες φωνές—τὰ πουλιά, ὁ οὐρανός, δὲν τὸ ξαίρω—μετ' τραγουδοῦνε τὸν ὕμνο σου. Κ' ἔνκις ἤτικις μου γράφει παιγνιδίζοντας σὰ φίλι τ' ἄνομά σου στὰ πόδια μου. Καὶ εἰ ἀνθὸι μὲ κυκλώνουνε νὰ τοὺς πλέξω στεφάνι.

Καὶ πήρα τὰ μάτια μου κι ἀπὸ κεῖ. Ἔπρεπε ν' εἶμαι μονάχα ἅμα μ' ἐδιώξεις. Ἔτρεμα μὴ σὲ βαρβαίνω. Κι εὐφρόνηκα ὥρες νάνεθ' στὴν κορφή. Πάνου κεῖ δὲ θὰ μᾶς ἤξαιραν τάχα. . . Πιτέ μας δὲ μᾶς ἄφισε ὁ κόσμος νάνεβοῦμε κεῖ πάνω μαζί. Μπορεῖ νὰ εἴταν ἐκεῖ πάνω ἢ ἀκροῦλα ἢ ἀδεια πιδ ζητοῦσα νὰ ξαποστάσω τρελή. Καὶ μονάχη μου σύρθηκα ὥρες καὶ τὰ πόδια μου τὰ φτωχὰ μὲς στὸ αἷμα, νάνεθ', νὰ γυρίζω δωγμένη. Ἀνώφελο. Ἔχεις γεμίσει τὴν πλάση, Ἐσὺ. Ἐκεῖ πάνω μου εἴσουναι πιδ πολὺ κι ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πιδ ζωντανὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔταν βλα καὶ πάνω, Ἀγάπη μου, τόσο ἄμορφο εἶσο Ἐσὺ μονάχα εἶσαι ὠραῖος στὸν κόσμο. Ἀνώφελο. Ἔχεις γεμίσει τὴν πλάση Ἐσὺ, τὴ δημιουργία ὀλάκερη. Ὅπου ἄμορφο, Ἐσὺ. Κι ὅπου ζωὴ, ὁ δικός σου ὁ ὕμνος.

Δὲ βρήκα μὴν ἄκρη νὰ γείρω μονάχη καὶ διωγμένη. Νὰ μὴ γελαστεῖτε, φτωχοὶ ποὺ σὰς διώχουνε, πὼς εἶναι πλατύς τάχα ὁ κόσμος. Δὲ βρήκα μὴν ἄκρη, γι' αὐτὸ σέρνομαι ἀκόμη στὰ πόδια σου. . .

Δὲ φταίω, Καλέ μου. Συγχώρηνα με ποὺ σὲ δένω ἀσκόλαστα ἔτσι στὴν πικρὴ μου τὴν κόχη. Καὶ σὺρε μακριά μου, Ἐσὺ. Μὲ σκοτάνει ἢ ρυτίδα, ἢ σύσπαση αὐτῆ στῶν χειλιῶν σου τὴν ἄκρη. Νὰ πᾶς. Ὅπου θέλεις, Ἀγάπη μου. Στὸ καλὸ μὲ τὴν εὐχὴ, μὲ τὸν πόνο μου. Μήτε σὲ φιλῶ νὰν τὸ νιώσεις. Νὰ πᾶς στὸ καλὸ. Δὲ μου φεύγεις στιγμὴ ἀπὸ τὴν κόχη μου ἐμένα. . .

ΜΙΛΕΤΙΝΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Σὰ θεὸς ν' ἀκούσης κλάψιμο κι' ὄμορφο μοιρολόι κατέβρα στὸ «ξυλοδεμα» νὰ σοῦ βγορίση ὁ «λάκκος» ν' ἀκούσης τὴ Γιαννάραϊνα νὰ κλαίη τὰ παιδιὰ τῆς :

«Σταμάτη μου τὰ μάτιχ μου· Γιάτ' ἦν μ' ὀγλήγορέ μου, Ἐπίωργη μου μπατραχτάρη μου καὶ συνορογάμπρέ μου· καὶ πιόσανέ σας ζωντανούς...»

Χανιά

ΛΥΡΑΡΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

15

Berlin —Schöneberg. Mühlenstr. 18iv

Ἀγαπητὴ Κάρλε !

Δὲν μὲ ἐμάγευσε τὸ Βερολίνο μὲ τὴν ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνιση τῆς ζωῆς του. Ἀφίνω τὴν πνευματικὴ κίνησι του ποῦ εἶναι ἀνώτερη ὀποσοδήποτε ἀπὸ τὸ Μόναχο. Καὶ φθηνότερη εἶναι ἢ ζωὴ ἀναμφιβόλως ἐδῶ Ἐμεῖς εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ βροῦμε καλὸ σπίτι καὶ καλλίτερη νοικοκυριά. Καὶ τέτοιες μικρολογίες ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ πανδρεμμένους ἀνθρώπους.

Δουλεῖα δὲν ἔχω καμμιά, οὔτε πεντιέρα δὲν κερδίζω πλέον μετὰ τὸ διορισμὸ τοῦ Βλάχου στὸ Βασιλ. θέατρο. Ἀπέκλεισε ὅλες τὲς δικές μου μεταφράσεις ἀπὸ τὸ δραματολόγιο.

Κατὰ τὸ παρὸν ζῶ μὲ τὰς οἰκονομίας ποῦ εἶχα κάμει τὸ καλοκαίρι ὡς μουσαφίρης στὴ Φιλανδία τρεῖς μῆνες καὶ μὲ ὅτι λαβαίνω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ μικρὸ εἰσόδημα ποῦ ἔχω. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ ἐλαττώθηκε ἐπαισθητῶς καὶ δὲν ξέρω κατὰ πόσο θὰ μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ παρατείνω τὴ διαμονή μου στὸ ὠραῖο σου Βερολίνο.

Τὸ βιβλίον τοῦ Μάλλερ εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω νὰ τὸ μεταφράσω. Ἐκτός τῆς χρηματικῆς ὀφειλίας, τὸ θέμα του μ' ἐνδιαφέρει. Καὶ ἡ γυναῖκα μου ἐπίσης ἔχει ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ γυμναστικὴ τὴν ὁποία ἐσπούδασε στὴ Στοκχόλμη. Ὅπως βλέπεις ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς μὲ τὴ νορβηγικὴ φορεσὰ ποῦ σοῦ στέλλω εἶναι ὀπαδὸς τῆς σκληραγωγῆσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀπλῆς ζωῆς. Μαζί τῆς εἶναι τὸ κοριτσάκι μου, ὅπως ἦταν στὴν ἐξοχὴ τὸ καλοκαίρι. Ἐγὼ δὲν ἔχω δυστυχῶς δική μου φωτογραφία νὰ σοῦ στείλω.

Ἡ μητέρα σου τί ἔχει ; Τῆς εὐλόμηθα περαστικὰ κ' ἐλπίζομε πάντα στὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ ἐλθωμε νὰ σὰς δοῦμε.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικὰ

Κώστας

16

Schöneberg, Mühlenstr. 18iv 10 — xi — 06

Ἀγαπητὴ Κάρλε !

Τι λές, δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ ἐλθωμε ἀργότερα νὰ μείνωμε ἕνα χρονικὸ διάστημα καὶ αὐτοῦξ κ' εἶσι νὰ ἔχωμε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα; Δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν θὰ καταλήξωμε σ' αὐτὸ τὴν ἀπόφασιν ἢ σὲ πρότερον χρηματικὴν εὐκαιρία θὰ ἐλθωμε γιὰ λίγες